

GRONISTY (1) ai

o jasne.

sg m N gronisty. ◇ [f N gronistå.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI – XVII w. (z Cn).

Przymiotnik od „grono” ‘owocostan złożony z małych owoców’; *racemosus* Mącz, Cn; *racematus*, *racemifer* Cn: *Racemosus*, GroniŃty, pełny grón. Mącz 345a.

a. [Owocujący w kształcie kiŃci:

Zestawienia: bot. »pierz gronisty« = prawdopodobnie *Piper nigrum* L. (Rost: pierz): Pierz groniŃty/ Botrytes Piper. Treüblicher pfeffer. *SienHerb* L#v, E#v.

bot. »trzeŃnia gronista« = prawdopodobnie *Prunus Cerasus* L. (Rost: cerasa); wiŃnia: TrzeŃnia groniŃta/ Cerafa *Racemofa*, Traubkirschchen. *SienHerb* L4#v, E3#v.]

b. [Podobny kształtem do kiŃci winogron:

Zestawienie: »gronista dymna żużel«: Dymna Zużel w Kominiech Vtnych piecow ieŃt Troiakå. PierwŃza lie wieŃza/ iåko gronå winne/ å to ieŃt groniŃta Dimna Zużel/ *Pompholix Botrytis*. Grawnicht. *SienHerb* I3#v (Linde).]

Synonim: **b.** zest.: »g. dymna żużel«: *urewicz*.

ZZa